

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΚΕ'

Τὸ ζήτημα ἦν ἤδη πῶς θὰ συνελάμβανον τὸν Δακολάρ καὶ τὴν συμμορίαν του.

— Ὀλίγον φροντίζω διὰ τὴν συμμορίαν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος τῷ Μούλ, ἀρκεῖ νὰ μὴ διαφύγῃ ὁ Δακολάρ.

— Ἐστὲ ἡσυχος, δὲν θὰ διαφύγῃ, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής. Ἀρκεῖ νὰ στείλωμεν ἓνα κλητῆρα εἰς Νιέβρ μετὰ τὴν ἐντολὴν ν' ἀναγνωρίσῃ τοὺς σχοινοβάτας καὶ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ Δακολάρ εἶνε μεταξὺ αὐτῶν. Ἡ ἀστυνομία καὶ ἡ χωροφυλακὴ τοῦ μέρους ἐκείνου ἀρκοῦσιν ὅπως τὸν συλλάβωσιν.

— Ἐστὼ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἀρκεῖ ὁ κλητὴρ ἐκεῖνος νὰ ἦμαι ἐγώ.

Ὁ Μούλ ἔφερε δυσκολίας πρὸς τοῦτο, ἐπειδὴ ὅμως ὁ Λαυρέντιος ἐπέμενεν, ἐδέχθη.

— Ἐχετε τὸν λόγον μου, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἐγὼ θὰ συλλάβω τὸν Δακολάρ. Δὲν θέλω ν' ἀφήσω εἰς ἄλλον τὴν εὐχαρίστησιν.

Συνεφώνησαν τὴν ἐσπέραν νὰ συναντηθῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μούλ, ἐν τῇ ὁδῷ Βουσέ. Ὁ Λαυρέντιος μετέβη εἰς τὴν συνέντευξιν τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν.

— Ἀπὸ τῆς πρώτης ταύτης, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής, ἡτοίμασα, ὅ,τι χρειάζεται διὰ τὸ ταξιδεῖόν σας. Θ' ἀναχωρήσετε μετὰ μίαν ὥραν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Λυὼν διὰ τῆς γραμμῆς τοῦ Βουρβοναί. Θὰ λάβῃς εἰσιτήριο τρίτης θέσεως διὰ Κόσν... Εἴμεθα σύμφωνοι, δὲν ἔχει οὕτως;

— Ἀκριβῶς.

— Εἰς Κόσν, θὰ διέλθῃτε τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς ὅπως δυνήθητε τὴν πρώην θ' ἀρχήσετε τὰς ἐρεῦνας σας... εἰς τὴν πόλιν κατὰ πρῶτον, ἀλλ' εἰς οὐδὲν θὰ καταλήξετε πιθανῶς... Εἰς τὰ περίξ θὰ εὑρετὲ τὰ πτηνὰ μας... Πρὸς τοῦτο σας χρειάζεται σημειώσεις τῶν ἀγορῶν, πανηγύρεων καὶ συναθροίσεων τοῦ τόπου ἰδοὺ αὕτη, τὴν ἡτοίμασα. Θὰ τὴν συμπληρώσετε σεῖς ἅμα φθάσετε ἐκεῖ.

— Ἀρκεῖ τοῦτο, δόσατέ μοι τὴν σημειώσιν.

Φροντίσατε, προτοῦ συναντήσετε τοὺς κακούργους αὐτοὺς, νὰ σχίσετε τὴν σημειώσιν. Τώρα θὰ ἐνδυσθῇτε.

— Νὰ ἐνδυσθῶ; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος. Ἀλλὰ δύναμαι κάλλιστα νὰ ταξιδεύσω ὡς εἶμαι.

— Τοῦναντίον. Ἰδοὺ τὰ ἐνδύματά σας, εἶπεν ὁ Μούλ, δεικνύων αὐτῷ ἐνδυμασίαν καραγωγού.

— Ἀλλὰ διατί;

— Θεέ μου! ναι... συγχωρήσατέ με, ἀλλ' αὐτὰ εὔρον καταλληλότερα... Ἐλα! μὴ ἀηδιαζετε, σας παρακαλῶ.

— Γνωρίζετε ὅτι τὰ πάντα ἔχω ἀποφασιν νὰ πράξω, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἀρχόμενος νὰ ἐκδύηται.

Ὁ Μούλ ἐβοήθησεν αὐτόν. Ὅτε δὲ ὁ Λαυρέντιος ἐφόρει τὸ τελευταῖον ἐνδύμα του ἐφάνετο δισταζών.

— Ἀκόμη καὶ τοῦτο, εἶπεν ὁ Μούλ. Δὲν πρέπει νὰ ἔχετε οὐδ' ἕχνος ἐξ ὧσων φέρετε ἐδῶ. Ἰδοὺ ἐν ὑποκάμισον, τὸ ὅποιον δὲν εἶνε μὲν κομψόν, ἀλλ' εἶνε στερεόν...

Καὶ ἔδωκε τῷ Λαυρεντίῳ ὑποκάμισον ἐκ χονδροῦ ὑφάσματος, ὅμοιον πρὸς σάκκον. Ὁ Λαυρέντιος ἐφρικίασεν.

— Εἶνε σκληρόν, αἶ, εἶπεν ὁ Μούλ... Ἀλλὰ τὸ πρῶτον βῆμα εἶνε τὸ σπουδαῖον, κατόπιν τὰ πάντα εἶνε εὐκολα. Ἄς ἐξακολουθήσωσιν.

Ὁ Λαυρέντιος ἐφόρεσε πεπαλαιωμένον πανταλόνιον ἐκ βαμβακεροῦ βελούδου, χονδρὰ ὑποδήματα καὶ περικνημίδας χωρικοῦ περιέβαλλεν εἰτα τὸν τράχηλον δι' εὐρέος μέλανος λαιμοδέτου, ἐφαρμένου καὶ συνεστραμμένου ἐν εἴδει σχοινοῦ, ἐφόρεσεν ἐλεεινὸν ἀμπέχονον καὶ κυανὴν βλοῦζαν σχεδὸν καινούργη. Ἐθῆκε τέλος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στρογγύλον καὶ πλατύγυρον πῖλον.

Ὁ Μούλ, καθ' ὅσον ὁ Λαυρέντιος ἐνεδύετο, προσεπάθει νὰ ἀποσπᾷ αὐτόν ἀπὸ τῆς ἀηδείας, ἣν ἐνέπνεον αὐτῷ ἡ ἐνδυμασία ἐκείνη.

— Καλῶς! εἶπε, τώρα τυλιζατε εἰς τὸ μανδήλιον αὐτὸ αὐτὰ τὰ πεντήκοντα φράγκα... Σταθῆτε νὰ τὰ δέσω ἐγώ... Καλῶς! Ἦδη λάβετε αὐτὴν τὴν βακτηρίαν... Θαυμασία...

Ὁ Λαυρέντιος ἐπλησίασεν εἰς τὸ κάτοπτρον.

— Εἶνε ἀπαίσιον! εἶπεν.

— Ἀλλ' ὄχι!... εἶνε θαυμάσιον τοῦναντίον.

— Συγγνώμην, δὲν ἐννοῶ ὅτι προσβάλλεται ἡ φιλοτιμία μου, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν μοι ἀρμόζει πῶς ἡ περιβολὴ αὐτῇ.

— Τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἀναγκαῖον.

— Ἀ!...

— Βεβαίως, ἀφοῦ εἴσθε μετημφισμένος, ἐξακολουθεῖτε νὰ παίζετε τὸ πρόσωπον τοῦ Σίμωνος. Εἴσθε πάντοτε ὁ νεαρὸς διδάσκαλος, ὁ κατηγορούμενος διὰ βεβήματα ἐγκλήματα καὶ ὁ ὅποιος ἐγνώρισε τὸν Λουβὲν ἐν τῇ φυλακῇ. Ἀπελύθητε ἐλλείψει ἀποδείξεων. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Δακολάρ σας συνήντησε παρὰ τῇ Σανουά, ἡτοιμάζεσθε νὰ ἐργασθῇτε μετὰ τοῦ Λουβέν... Ὁ Δακολάρ θὰ ἐνθυμῆται ἐπίσης ὅτι σας συνήντησεν εἰς τῆς Κοραλίας... Τί ἐζητεῖτε ἐκεῖ; Αἶ, διαβολὴ! ὅ,τι ἐζητεῖ καὶ αὐτὸς ὁ Δακολάρ, νὰ κλέψετε δηλαδὴ εἰς τὸ χαρτοπαίγιον!... Ὁ Λουβὲν εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ συλληφθῇ... Διατί;... Διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Καρδινέ... Κατ' ὁμοίαν νὰ σας εἴπῃ περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως καὶ νὰ σας παραστήσῃ

τὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον διατρέχει. Ὁ Μιχαήλ, ὁ ὑπηρετὴς τῆς Σανουά—εἰς τὸν ὅποιον θὰ εἴπω τὸ μάθημά του—σας μετημφίεσεν οὕτως· ἐπειδὴ δὲ εἶνε ἀνθρώπος προβλεπτικός, σας ἐφωδίασε με ψευδὲς διαβατήριον, τὸ ὅποιον ἔχετε εἰς τὸ θυλάκιόν σας...

Ὁ Λαυρέντιος πράγματι εὔρεν εἰς τὸ θυλάκιόν του διαβατήριον, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα καὶ ἡ ἡμερομηνία εἶχον ἀδεξίως ἀποξεσθῇ.

— Ἀλλὰ μὲ τὸ διαβατήριον τοῦτο θὰ συλληφθῶ ὑπὸ τῶν φυλάκων εἰς τὸ πρῶτον χωρίον, εἶπεν.

— Ὅχι! τὸ χαρτίον αὐτὸ θὰ χρησιμεύσῃ, ὥστε νὰ πεισθῇ ὁ Δακολάρ περὶ τῆς προνοίας τοῦ Μιχαήλ... Ἄν οἰαδῇποτε ἀρχὴ σας ζητήσῃ διαβατήριον, θὰ δείξετε τὸ ἔγγραφο, δι' οὗ δηλοῦται ὅτι εἴσθε ἀστυνομικὸς υπάλληλος, καὶ τὸ ἐνταλμα τῆς συλλήψεως.

— Ποῦ εἶνε τὰ ἔγγραφα αὐτά;

— Εἰς τὸ ὑπόραμμα τῆς βλούζας σας· ἀρκεῖ νὰ ξυλώσετε ὀλίγον αὐτὸ διὰ νὰ τὸ εὑρετε. Ἦδη σας χρειάζεται ἐν ὄπλον.

— Ὡ! ἐφρόντισα περὶ τοῦτο. Ἰδοὺ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος δεικνύων τὸ ἐγγχειρίδιον, δι' οὗ ἐφρονεύθη ἡ κυρία Δαλισιέ.

— Ὅχι! ἀντίσταμαι εἰς τοῦτο, εἶπεν ὁ Μούλ.

— Διατί;

— Διότι ὁ Δακολάρ, ὁ ὅποιος μετεχειρίσθη αὐτό, δυνατόν νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ.

— Ἀλλὰ μόνον ὀλίγας στιγμὰς τὸ ἐκράτησε.

— Τί σημαίνει; πιθανὸν νὰ τὸ εἶδε μετὰ προσοχῆς.

Ἐκὼν ἄκων ὁ Λαυρέντιος ὑπήκουσεν. Ἀλλ' ἐξ ὧν τῶν ὄπλων, τὰ ὅποια ὁ Μούλ τῷ παρουσίασεν, ἐξέλεξεν ἓν, ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνο, ἐγγχειρίδιον δηλαδὴ μετὰ λαβῆς ἐκ κέρατος.

Πᾶσαι αἱ προπαρασκευαὶ ἐγένοντο.

— Ἄς φύγωμεν τώρα! εἶπεν ὁ Μούλ.

Μετὰ ἡμίσαιαν ὥραν εὗρισκοντο εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Λυὼν, ἐνθα ἀπεχειρετίσθησαν.

ΚΣ'

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ Λαυρέντιος ἔφθασεν εἰς Κόσν. Οὐδὲ τὴν πόλιν ἐγνώριζεν, οὐδὲ τὸν τόπον. Κατέφυγεν, ἀναμένων νὰ ἐξημερώσῃ, ὑπὸ τὸ παραστέγασμα οἰκίσκου, πλησίον τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ.

Μετὰ τινὰς ὥρας ἤρξατο ὑποφώσκειν ἡ ἡμέρα, ὁ δὲ Λαυρέντιος διέκρινε τὰς πρώτας οἰκίας μικρὰς πόλεως· ἡγέρθη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Εἰσηλθεν εἰς τὴν πόλιν, ἔρημον ἔτι, διέτρεξε τὰς ὁδοὺς, τὰς πλατείας, ἀλλ' οὐδαμοῦ εἶδε παράπηγμα σχοινοβατῶν.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς πρώτης καὶ ὁ περίπατος τῷ διήγειρον τὴν ὄρεξιν· εἰσηλθεν εἰς τι καπηλεῖον, ἐνθα παρήγγειλε καὶ ἔφερον αὐτῷ μέτριον πρόγευμα, ὅπερ εὔρεν ἐξαίρετον. Ἐπὶ τοῦ τσίχου, ἀπέναντι τῆς τρα-

πέζης, εἰς ἣν ἐκάθητο, ἦν ἀνηρτημένος καπνισμένος γεωγραφικός χάρτης τοῦ νομοῦ τῆς Νιέβρης· ἠγέρθη καὶ ἤρξατο παρρησιάζων μετὰ προσοχῆς τὸν χάρτην ἐκείνον, συγχρόνως δὲ ἐζήτει πληροφορίας παρὰ τοῦ κυρίου τοῦ καπηλείου. Ἐμαθεν οὕτως ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐτελεῖτο ἐμπορικὴ πανήγυρις εἰς Ἀγίον Ρ*, τρεῖς λεύγας μακρὰν τῆς Κόσιν.

— Ἐκεῖ θὰ εἶνε, ἐσκέφθη.

Ἐζήτησεν ἀμαζάν, ἵνα τὸν μεταφέρει εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο· μὴ εὐρὼν τοιαύτην ἐξεκίνησε πεζή. Ἐφθασε περὶ τὴν μεσημβρίαν καταπεπονημένος.

Ἐτελεῖτο ἀληθῶς πανήγυρις εἰς Ἀγίον Ρ*. Ἡ πλατεῖα ἦν πλήρης ζώων, προχείρων παραπηγμάτων καὶ παντοίων ἄλλων ἀντικειμένων, ἀλλ' οὐδ' ἔχνος σχοινοβάτων ὑπῆρχεν. Ἠρξατο ἀπελπιζόμενος, ὅτε σκέψις τις τῷ ἐπῆλθεν :

— Ὁ Κλαίρβασὲν ἐθεάθη ἐσχάτως εἰς Παρισίους· μετέβη ἐκεῖ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὅπως προτείνῃ ἐπιχειρήσιν τινα εἰς τὸν Δακολάρ ἢ διὰ τὴν ζήτησιν τὴν συνδρομὴν του. Ἀναχωρῶν θὰ παρήγγειλεν εἰς τὸν θίασον νὰ σταθμεύσῃ μέχρι τῆς ἐπανόδου του. Ὅπερ, καὶ ἂν ὑποθετῇ ἡ δραστηριότης τοῦ Δακολάρ, ἡ ἐπιχειρήσις δὲν θὰ εἶχεν ἔτι τελειώσει, ὁ δὲ θίασος θὰ ἔμενεν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος. Ἐπομένως ἔπρεπε νὰ ὀδηγηθῇ οὐχὶ ἐκ τῶν πανηγύρεων καὶ τῶν συναθροίσεων τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἢ τῆς ἐπιούσης, ἀλλ' ἐκ τῶν πανηγύρεων τῶν παρελθουσῶν ἐβδομάδων.

Οὕτω σκεπτόμενος ὁ Λαυρέντιος, ὑπελόγησεν ὅτι οἱ σχοινοβάται δυνατόν νὰ εὐρίσκοντο εἰς Β*, πέντε λεύγας μακρὰν τοῦ Ἀγίου Ρ*. Κεκοπιανῶς ὥς ἦτο ἡδυνάτει νὰ μεταβῇ εἰς Β* πεζή, εὐτυχῶς ὅμως εὖρε χωρὶκόν, ὅστις ἐδέχθη νὰ τῷ δώσῃ θέσιν εἰς τὴν ἀμαζάν του καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἐκεῖ.

Φθὰς εἰς Β* μετέβη ἐρωτῶν εἰς τὴν πλατεῖαν· μεγάλη δ' ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ του ὅτε εἶδεν ὅτι δὲν ὑπελόγησε κακῶς.

Μέγα παράπηγμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἑξ μεγάλα τεμάχια πεπαλαιωμένου ὑφάσματος, ὧν τὰ δύο ἀπετέλουν τὴν ὁροφὴν, ὑψοῦτο ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας· ἐπὶ τῆς μῖας πλευρᾶς ὑπῆρχεν ἐξέδρα ἐκ σανίδων, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἦν ἡ θύρα τοῦ παραπήγματος, κεκλεισμένη κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καὶ ἄνωθεν αὐτῆς ὑπερμεγέθους ἐπιγραφὴ : *Θεάτρον τῶν οἰκογενειῶν*.

— Ἐδῶ εἶνε ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἀφῆσας στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Οὐδεὶς κρότος ἠκούετο ἐν τῷ παραπήγματι· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐβλεπέ τις φιλήσυχόντινα κάτοικοντῆς συνοικίας.

— Πού νὰ εὐρίσκονται οἱ φίλοι ; ἐσκέπτετο ὁ Λαυρέντιος.

Ἐβάδιζε κύκλῳ τῆς πλατείας καὶ εἶδε εἰς μίαν αὐτῆς γωνίαν δύο ἀμάξας κεκλεισμένας, ὁμοίας πρὸς ὑπερμεγέθη κιβώτια· ἀριστερὰ ἦτο εἰς καχεκτικὸς ἵππος, δεξιὰ δὲ νεαρὰ ρακένδιτος γυνὴ θυλάζουσα τὸ τέκνον τῆς· εἰς μέγας κύων ἐκάθητο παρ' αὐτῇ.

Οἱ λησται ἀπουσίαζον, δὲν ἦτο δὲ καιρὸς νὰ εἰδοποιήσῃ ὁ Λαυρέντιος τὴν ἐνωμοτίαν τῆς χωροφυλακῆς, ἥς εἶχε παρατηρήσει τὴν σημαίαν εἰς ἑκατὸν βηματίων ἀπόστασιν, ἄνωθεν μεγάλης θύρας, εἰς τὴν κυριωτέραν ὁδὸν τοῦ χωρίου.

Ἐπρεπε νὰ περιμεῖνῃ καὶ νὰ παρατηρήσῃ.

Μετ' ὀλίγον ἠννόησεν, ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη εἶδεν αὐτόν. Ἀπεσύρθη ὀλίγον, ὥστε νὰ κρυβῇ εἰς τὴν γωνίαν τῆς οἰκίας. Μετὰ μίαν στιγμὴν εἶδεν ἐρχόμενον ἐκ τοῦ ἑναντιοῦ μέρους ἄνδρα ὑψηλὸν καὶ ἰσχνόν, μὲ ἀπαισίαν μορφήν, ὅστις ἐφαίνετο κρύπτων δέμα τι ὑπὸ τὴν βλοῦζάν του. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις βεβαίως ἀπετέλει μέρος τοῦ θιάσου, ἐπλησίασεν εἰς μίαν τῶν ἀμαζῶν, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ καὶ μετ' ὀλίγον ἐξῆλθεν, ἀφήσας τὸ δέμα, ὅπερ ἔφερε. Μετὰ τοῦτο μετέβη πλησίον τῆς γυναικὸς, μετ' ἧς ἤρξατο συνομιλῶν.

Ὁ Λαυρέντιος ἠννόησεν ὅτι περὶ αὐτοῦ ὠμίλου, διότι παρατήρησεν ὅτι ἀμφότεροι ἠτένιζον πρὸς τὸ μέρος, εἰς ὃ εὐρίσκετο. Μετ' ὀλίγον ὁ ἀνὴρ διητυνύθη πρὸν αὐτόν καὶ τὸν ἐπλησίασεν.

— Αἱ ! λοιπόν, σύντροφε, φαίνεται πῶς σοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ μαγεῖρι· εἰς τὸ δρόμο ... ὅλο ἐκεῖ κυτᾶζει.

— Ναί, μὲ ἐνδιαφέρει.

— Πλησίασε λοιπόν, μὴ φοβᾶσαι, καὶ ἂν τὸ λέγῃ ἡ καρδιά σου θὰ φάμε μαζὺ σὲ λιγάκι.

— Εὐχαριστῶ, βιάζομαι.

— Δὲν φαίνεται νὰ βιάζεσαι, ἀφοῦ ἔχεις ἐδῶ μισή ὥρα ποῦ χάσκεις.

— Κάποιον ζητῶ.

— Ἀ ! ... καὶ τὸν ζητᾶς ἐδῶ ;

— Πράγματι.

— Ναί, ἐκεῖ μέσα στὸ ἀμάξι εἶνε ἕνας μαγκλαρὸς ποῦ ροχαλίζει 'σὰν λύκος. Αὐτὸς θὰ εἶνε ἐκεῖνος ποῦ ζητᾶς.

— Ἀδύνατον ! ὁ ἄνθρωπός μου ροχαλίζει εὐγενέστερον.

— Ἀς εἶνε, ἔλα μέσα νὰ πάρουμε καὶ τι καὶ 'μπορεῖ νὰ ἔλθῃ αὐτὸς ποῦ θέλεις.

— Ἔστω ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

Καὶ ἠκολούθησε τὸν σχοινοβάτην.

Τὸ συμβᾶν τοῦτο δυσηρέστησεν αὐτόν· δὲν ἤθελε νὰ πλησιάσῃ τοὺς σχοινοβάτας, πρὶν βεβαιωθῇ ὅτι ὁ Δακολάρ εἶχεν ἐπανελθεῖ μεταξὺ αὐτῶν. Οὐχ ἦττον ἐφάνη ἀποδεχθεῖς εὐχαρίστως τὴν πρόσκλησιν.

Ὁ σχοινοβάτης ἐκεῖνος ἦτο ὁ ἀκροβάτης Βαντερνὸ, εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων τῆς συμμορίας. Ὁ Λαυρέντιος ἀνεγνώρισεν αὐτόν ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος καὶ ἐκ τῆς περιγραφῆς τοῦ Λουβέν. Ἐκάλεσεν αὐτόν διὰ τοῦ ὀνόματός του. Ὁ Βαντερνὸ ἀνεσκήρτησε καὶ ἠτένισεν ὑπόυλως τὸν Λαυρέντιον.

— Μὲ γνωρίζεις ; ... ἠρώτησε.

— Ναί, ὁ Λουβέν μοι ὠμίλησε περὶ σοῦ.

— Ἀ ! Τὸν γνωρίζεις τὸν Λουβέν.

— Καλλίστα, εἶνε φίλος μου.

Ὁ Βαντερνὸ συνωφρυνόθη ὁ ἄνθρωπος

ἐκεῖνος, ὅστις ἦτο φίλος τοῦ Λουβέν, ἦτο βεβαίως κατάσκοπος. Ἐν τούτοις προσεποιήθη.

— Καὶ τί γίνεται, ὁ κακόμοιρος ; εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ δὲν τὸν εἶδα, ὑπέλαβεν.

— Εἶνε φυλακισμένος.

— Ἀ ! ἀλήθεια ... τόσῳ τὸ χειρότερο ! Μὰ εἶνε παμπόνηρος 'σὰν τὴν ἄλεπού καὶ θὰ γλυτώσῃ.

— Μόνος του εἶν' ἀμφίβολον. Ἀλλὰ κάποιος θὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Καὶ αὐτὸς ὁ κάποιος εἶσαι σύ ;

— Ναί, καὶ δι' αὐτὸ ἦλθα ἐδῶ.

— Παράξενον νὰ ἔλθῃς ἐδῶ ... ἀφοῦ ὁ Λουβέν εἶνε φυλακισμένος εἰς τὸ Παρίσι.

— Ἀλήθεια, ἀλλὰ εἶνε ἐδῶ ἕνας ἄλλος, ὁ ὁποῖος νομίζεται ἀσφαλὴς καὶ ὅμως τρέχει καὶ αὐτὸς σπουδαῖον κίνδυνον καὶ ἐρχομαι νὰ τὸν εἰδοποιήσω !

— Ἀ ! διαφέρει. . . εἶπεν ὁ Βαντερνὸ.

Ὅπερ ἐσήμαινεν : Ἐχει καλῶς, θὰ τὸ ἴδωμεν μετ' ὀλίγον.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΑΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Ἀλλὰ τότε, πᾶν ὅ,τι διηγούντο ὑφίστατο πραγματικῶς ; Ἦτο λοιπὸν ἀληθές ὅτι ἡ παρισινὴ ἀστυνομία ἐμάχετο ἀενάως κατὰ τάξεώς τινος ἀνθρώπων, οἵτινες τὴν ἐνέπαιζον διὰ τοῦ θράσους των καὶ τὴν ἐμυκτηρίζον ἀδιακόπως ;

Ὁ καιρὸς ἦτο πολὺτιμος καὶ ἔδει νὰ σπεύσωσιν οἱ ἀντίπαλοι ἀφ' ἐτέρου ἐφαίνοντο θρασυτάτοι, καὶ πολὺ πιθανόν, βοηθούμενοι ὑπὸ τῆς ἀδρανεῖας τῆς ἀστυνομικῆς καὶ δικαστικῆς ἀρχῆς, νὰ καθίσταντο κινδυνωδέστατοι.

Ἡ ἀφίξις τοῦ κυρίου Μπουθάρ διέκοψε τὴν σειρὰν τῶν σκέψεων τοῦ κυρίου Περνελέν.

— Εἴσθε μόνος ; εἶπεν ὁ τελευταῖος οὗτος.

— Ὁ κύριος Λεβέλ ἔχει ἐργασίαν.

— Καθίστατε, ἔχομεν νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ πραγμάτων πολὺ σπουδαίων.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ὑπήκουσεν ἐρωτῶν :

— Εἶνε καμμία νέα ὑπόθεσις ;

— Ὁχι, μία παλαιά.

— Εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος ;

— Μάλιστα. Ἡ ὑπόθεσις δὲ Φερουζόλ.

— Ἀ ! τί τρέχει πάλιν ;

— Πρέπει νὰ τὴν ἀνασυστήσωμεν ἐξ ὁλοκλήρου.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀνεσκήρτησεν.

— Νὰ τὴν ἀνασυστήσωμεν ! ἀλλὰ ...

— Ἡ ἐὰν προτιμάτε, νὰ ἐπανορθώσωμεν διαδικασίαν πεπλανημένην.

— Δὲν ἐννοῶ. Μήπως ἠκολούθησκαμεν ψευδὲς ἔχνος ;

— Πλεῖστα, παρασκευασθέντα τεχνηέντως ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων μας.

— Ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων μας ; Εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ;